

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **T. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2011, č.j. OAM-279/ZA-ZA06-ZA14-2011,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2010, č.j. OAM-279/ZA-ZA06-ZA14-2011 byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by jí v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 12 a § 14a, proto žádost jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v platném znění byla zamítnuta.

V zákonem stanovené lhůtě podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalobu, vytkla, že správní orgán nezjistil spolehlivě stav věci (§ 3 odst. 4 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící v prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 2, odst. 3 správního řádu), žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy (§ 68

odst. 3 správního řádu), skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřiradil faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu a za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobkyně dále uvedla, že je dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany, když měla odůvodněný strach z vyhrožování ze strany kriminálních struktur. Návrat do své vlasti odmítá, neboť by mohla být vystavena mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Dále uvedla, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala z důvodu obavy o svou svobodu, zdraví i život a nikdy z důvodu snahy legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Navrhla proto, aby přezkoumávané rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 3. 1. 2012 navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Vyslovil přesvědčení, že ve věci bylo rozhodnuto na základě řádně zjištěného stavu věci, žalobkyni byl dán dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. Obavy jmenované z jednání soukromých osob nemají souvislost s žádným z azylově relevantních důvodů, žalobkyně je mohla vyřešit před stěhováním se v rámci vlasti. Neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Do ČR přicestovala žalobkyně plánovaně, na pracovní vízum. Žalovaný odkázal na judikaturu NSS sice rozsudek ze dne 9. 2. 2006, č.j. 2 Azs 137/2005, neboť jmenovaná, aniž by jí v tom cokoliv bránilo, požádala o udělení mezinárodní ochrany až po třech letech pobytu v ČR teprve poté, co jí byl zrušen dlouhodobý pobyt. Navrhl proto, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění, soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení § 3 odst. 4 věta první a § 3 správního řádu, nemůže soud žalobkyni přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídala v rámci pohovorů ji byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobkyní. S ohledem na její tvrzení bylo dostačující, když žalovaný při svém rozhodování vyšel ze skutečností uvedených žalobkyní a nebylo nutné opatřovat další podklady pro rozhodnutí. V postupu žalovaného neshledal soud žádné pochybení.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobkyně relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu. Z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 ani § 14 zákona o azylu.

Žalovaný ve věci rozhodl podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v platném znění, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být

vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalobkyně v žalobě namítla, že dle jejího názoru nebyly opatřeny dostatečné podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 10. 2011. Uvedla, že je státní příslušnicí Ukrajiny, německé národnosti, vyznává pravoslaví. Nemá ani nikdy nebyla členkou politické strany či jiné organizace, nikdy proti ní nebylo ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Vyučila se jako kadeřnice a 21 let v tomto oboru pracuje. Vlast opustila dne 6. 5. 2008, protože manželovi známí po ní chtěli peníze, které jim dlužil. Potíže začaly koncem roku 2002, když manžel odcestoval do Ruska. Když se v roce 2008 vrátila na Ukrajinu, opět po ní požadovali dlužnou částku. V ČR pobývala od 2. poloviny roku 2007 do dubna roku 2008, ČR je její cílovou zemí, chce zde pracovat ve svém oboru. O mezinárodní ochranu se rozhodla požádat proto, že její život je v ohrožení. Dne 10. 10. 2011 byl s ní proveden pohovor, potvrdila správnost údajů uvedených v žádosti. V roce 2003 se rozvedla, v témže roce její bývalý manžel zemřel. Následně poté za ní přijeli dva neznámí muži a požadovali po ní peníze s tím, že její manžel byl dlužníkem. Z tohoto důvodu se přestěhovala z Nikolajevky do Záporoží, kde vystřídala několik bytů, v roce 2004 a 2006 podala na manželovy věřitele trestní oznámení, tito se však s ní kontaktovali i v roce 2008, kdy se vrátila na Ukrajinu do Nikolajevky. Vyhrožují jí zabitím. Potvrdila, že žádné problémy se státními orgány ve vlasti neměla, při prvním pobytu v ČR měla pracovní vízum, v roce 2009 jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno, protože nenahlásila včas změnu účelu pobytu. Proti rozhodnutí podala opravný prostředek, soudní řízení není doposud skončeno. Na radu advokátky podala žádost o azyl.

Soud se shoduje se závěrem žalovaného, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Na odůvodnění své žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že se bojí vrátit do vlasti, kde jí věřitelé zemřelého rozvedeného manžela vyhrožují zabitím. Skutečnosti uvedené žadatelkou, tedy její obavy z jednání věřitelů zemřelého manžela nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Žalobkyně výslovně potvrdila, že ve vlasti nikdy neměla žádné problémy se státními orgány. Z jejího vyjádření vyplynulo, že 3 měsíce žila v Libanonu s přítelem arabské státní příslušnosti, po návratu se spolu odstěhovali do Doněcka. Z hlediska tvrzených potíží jmenované se správnímu orgánu jeví jako nepochopitelné, že se po jeho odjezdu z Ukrajiny vrátila do Záporoží. Je tedy zřejmé, že komplikacím, které ji zmiňované soukromé osoby působily, se mohla žadatelka vyhnout přestěhováním do jiné oblasti Ukrajiny. Zpráva MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2010 konstatuje, že obyvatelé Ukrajiny se v případě nezákonného jednání vůči své osobě mohou obracet na kompetentní státní orgány či instituce, dokonce mohou využít systém kontroly jejich činnosti prostřednictvím jejich nadřízených orgánů či ombudsmana. Skutečnosti, které žalobkyně popisovala nemají politický, rasový, náboženský nebo národnostní podtext. Nesouvisí ani s jejím pohlavím či příslušností k určité sociální skupině obyvatel.

Z výpovědi žalobkyně bylo zjištěno, že před podáním žádosti o mezinárodní ochranu pobývala v ČR na základě víza za účelem strpění pobytu. Proti zrušení dlouhodobého pobytu se odvolala, soudní řízení není doposud skončeno. Prohlásila, že o mezinárodní ochranu požádala na radu advokátů. Z uvedeného je zřejmá účelovost podané žádosti, kterou se snaží dosáhnout legalizace pobytu v ČR. Ze správního řízení bylo zjištěno, že vlast neopustila na základě žádného z azylově relevantních důvodů a ani její obavy z návratu nelze považovat za opodstatněné ve smyslu zákona o azylu. Prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu se

snaží především o legalizaci svého pobytu na území ČR. V této souvislosti soud ve shodě s žalovaným poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 34/2003, www.nssoud.cz, dle kterého: „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.“ Dále nutno poukázat i na skutečnost, že ochrana práva na soukromý život dle názoru soudu v souvislostech uváděných žalobkyní není řešitelná za pomoci zákona o azylu. Nebylo zjištěno, že by žalobkyně v případě návratu do vlasti mohla být ohrožena vážnou újmou, nic tedy nebrání tomu, aby právo na soukromý život realizovala v zemi původu. Nutno dále zdůraznit, že žadatelka o mezinárodní ochranu požádala po více než 3letém pobytu v ČR. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2006, č.j. 2 Azs 137/2005, www.nssoud.cz, dle kterého „*azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ Žádné okolnosti závažného charakteru však v případě žalobkyně zjištěny nebyly. Vzhledem k uvedenému nelze ani přisvědčit námitce žalobkyně, že žalovaný měl její situaci posoudit dle § 14a zákona o azylu, který upravuje možnost humanitárního azylu. Jmenovaná v průběhu řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by jí v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Podle § 14a odst. 2 citovaného zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo lidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žádné takovéto skutečnosti žalobkyně neuvedla, tudíž nebylo možno dojít k závěru, že by jí v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu.

Soud souhlasí s názorem žalovaného, že prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu se snaží žalobkyně především o legalizaci svého pobytu na území ČR. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, dle kterého: „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.“

Krajský soud v Brně na závěr konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že žalovaný se nedopustil právního pochybení pokud žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu ve dvojím vyhotovení.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. února 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová